

Børne Blad

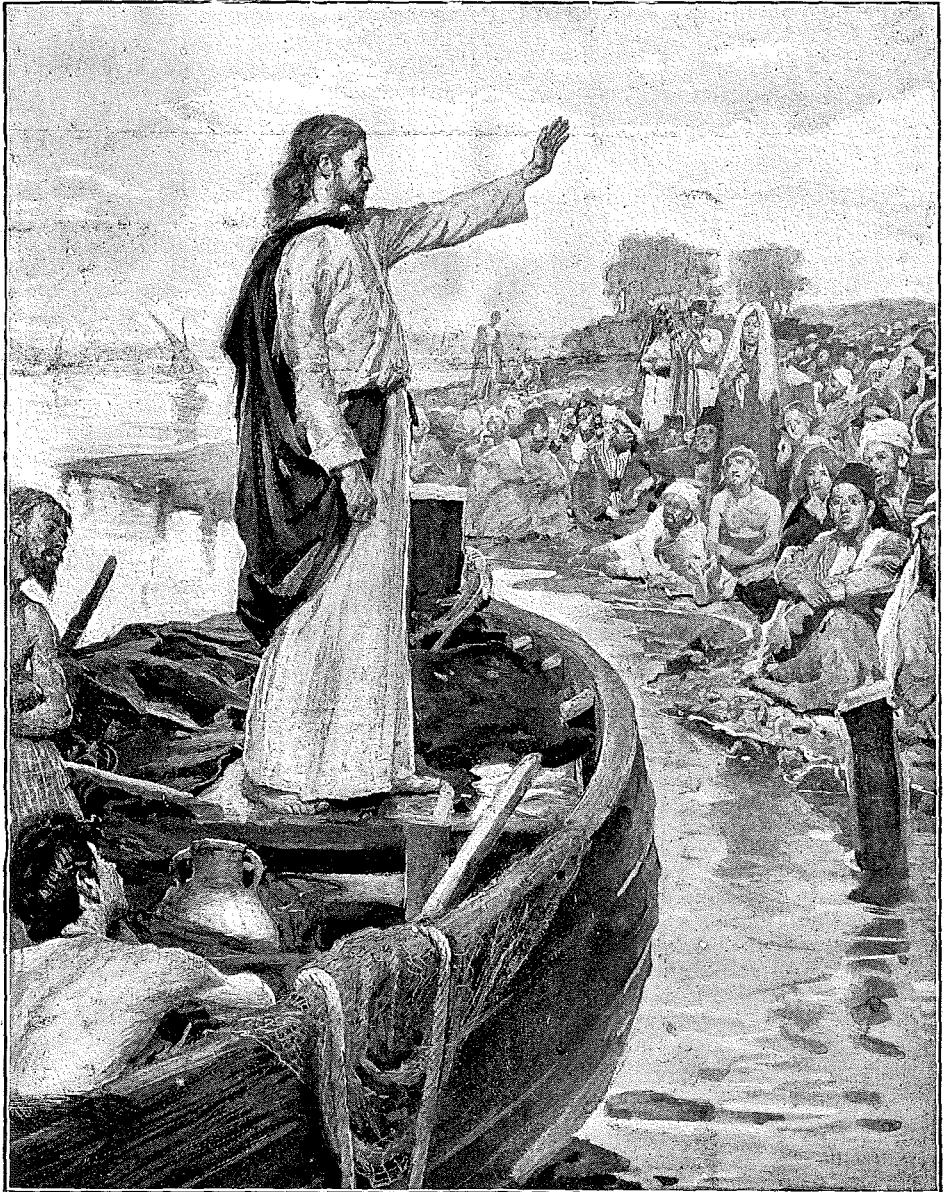

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 16.

19de april 1896.

22de aarg.

Jesús taler.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 ekspir. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Tredje aargang.

16. Uøkke.

Herrens bøn.

Indgangen.

ABC-klassen: Fader vor, du, som er i himlene.

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor og Luthers forklaring.

Fortklarings-klassen: Samme som ovenfor, Gal. 4, 6 (Sp. 447) og Salm. 115, 3: Vor Gud er jo i himmelen; han gjør alt, hvad han behager.

Wink.

Herrens bøn.

(Jesus lærer sine discipule at bede, Bbh. 83).

— Denne bøn giver den mest fuldkomne rettesnor for en kristens selvprøvelse. Den, som har et saadant hjerte, at han af sig selv og uden paamindelse har den samme omjorg, det samme begjær og de samme sukke, som udtrykkes i disse bønner, han har visseilig Kristi find, han er sandelig et Guds barn. Den derimod, hvis find er i aabenbar srid med disse bønner, han maa ogsaa være i aabenbar srid med Kristi find, han staar Gud imod og begaar den gruelligste synd, naar han alligevel kommer frem for Gud og siger med bønnens ord, hvad han ikke af hjertet mener.

Indgangen. Det er af en virkelig hjertens tro paa disse første ord „Fader vor“, at hele bønnens trost og kraft beror.

— Luthers ven, Beit Dietrich, siger om ham: „Jeg kan ikke noksom undre mig over Luthers herlige bestandighed, glæde, mod, tro og haab i disse sørgelige tider; men han nærer ogsaa samme uafslæbellig ved andægtig bøn og betragtning af Guds ord. Der gaar ingen dag hen, uden at han tager idetmindste tre timer til bøn. Det lykkes mig engang at høre ham bede. Du gode Gud, hvilken aand, hvilken tro der er i hans ord! Han beder med saadan ærefrygt, at man føler, han taler med sin Gud, og dog med saa-

dan tro og saadant haab, at man merker, han taler med en Fader og ven. „Jeg ved“, sagde han, „at du er vor kjære Gud og Fader; derfor er jeg vis paa, at du vil gjøre dine børns forfølgere tilstamme. Gjør du det ikke, da er faren din saabel som vor. Hele sagen er din; hvad vi har gjort, har vi været tvungne til at gjøre; derfor maa du, kjære Fader, beskytte os!“

— „Fader vor“ siger vi, fordi vi alle ved Kristus har en og den samme forsonede Fader og derfor som brødre og søstre alle bør bede for hverandre.

— „Du som er i himlene“ har Jesus lært os at sige til Gud, forat vi skal huske paa, at denne Fader er mere og kan og vil gjøre mere for os end nogen jordisk fader.

— En matros fortæller: Det var vinter tid og et haardt farband. Vi laa oppe i Nordhøven og kjepe med storm, taage og iskulbe og led svært ondt. Livet syntes mig som en eneste mørk nat under kamp og srid, uden lys og liv. Jeg holdt det ikke længer ud, men stak, skam at sige, i at græbe og sank itnæ med hænderne rakte mod himlen om hjælp. Herren hørte mig; jeg fik sig underlig frimodighed og glæde i hjertet, og da i samme stund solen brød frem gjennem taagen og omstraaede mig, blev det mig som et ja og amen. Jeg raabte af det dybe hin gang, og Herren opreiste mig for sit navns skyld, og siden har han under naadens fugt alt bedre og bedre lært mig at kjende ham som min Fader i Kristus Jesus.

— „Som børn med vis tillid.“ I en by her tillands rasede en smitsom ihgdom. Hele familier rebs bort ved den, og mangt et hus blev øde. I denne sorgens tid var der en prest, som sent og tidlig vandrede om i sin menighed for at hjælpe og trøste de nødblidende. En dag kom han forbi en arbejdsmands hus og saa udenfor dette en liden pige, som sad med foldede hænder og stirrede op mod himmelen. Hendes tankfulde ansigt var blegt, og hun saa saa lidende ud, at presten maatte stanse og tale til hende. „Hvorfor sidder du her, mit barn?“ sagde han. „Jeg venter paa, at Gud skal komme og tage mig“, svarte barnet; „han har hentet baade far og mor, søster og bror, og det sidste, mor sagde, var, at han ogsaa vilde komme og hente mig, og mor har aldrig narret mig.“ Kort over disse ord besluttede presten straks at tage det forladte barn til sig, og han sagde: „Du har ret, mit barn, din mor har heller ikke narret dig denne gang; Gud har sendt mig efter dig. Kom og følg mig.“ „D, jeg vidste det nok“, svarte den lille; „mor har aldrig narret mig; men hvor det varede længe, før du kom!“

Lessons for the Sunday School.

THIRD YEAR.

16. Lesson.

THE LORD'S PRAYER.

The Invocation.

ABC Class: Our Father which art in heaven.

Catechism Class: Same as above, and Luther's Explanation.

Explanation Class: Same as above, Gal. 4, 6 (Qu. 447), and Ps. 155, 3: Our God is in the heavens: He has done whatsoever he pleased.

SUGGESTIONS.

The Lord's Prayer.

(Jesus teaches his disciples how to pray, B. H. 83).

— The Church-Fathers called the Lord's Prayer "the Summary of the Gospel," and the "Pearl of Prayers."

— There is in the Lord's Prayer a reference to the Trinity throughout.

— Augustine calls it "the daily prayer of the faithful."

— All that God says to us is replied to in this prayer.

— The Lord's Prayer gives a miniature reflection of the whole world of prayer, as a drop of dew will give a reflection of the encircling sky.

— It is the voice of all human want.

— This prayer is a regulator by which all ages should set their devotions.

— A Christian traveler in the East was pitching his tent near an Arab village, when he was surrounded by an excited crowd, who cursed him as a godless infidel. He thereupon addressed a venerable man, whom he supposed to be a priest, with the words, "How can you say, that we Christians do not believe in God? Listen to my daily prayer, and then judge!" He then repeated the Lord's Prayer. The people listened with amazement. At length the priest exclaimed, "Never will I speak against the flowers of such a faith; your prayer shall be mine, till my hour of departure comes. Repeat it, I beg of you, O Christian, that we may all learn it, and write it in golden letters!"

— This prayer is intended as a frame-work for the perpetual use of believers.

— How brief this prayer is! Like the flask of rose oil which one sees locked in the chemists safe, though it is so small, is powerful enough to perfume thousands of his preparations. So brief that we never can want time to repeat it, however hurried in the morning, busied during the day, or wearied at night.

— A wise man once said: "I used to think the Lord's Prayer was a short prayer; but as I live longer, I begin to believe there is no such thing as getting through it. If a man in praying that prayer, were to be stopped by every word until he had thoroughly prayed it, it would take him a lifetime."

— The Lord's Prayer may be committed to memory quickly, but it is slowly learnt by heart.

— The celebrated American statesman John Randolph, in a letter to a friend written just before death, says: "At one period of my life I was on the point of becoming an atheist. I had let go my hold, in a great degree, of the doctrine of Christianity and of the truths of the Bible, and was about taking a plunge into that dreadful abyss of atheism. I was only held back from it by the recollection that when I was a little child my mother, who is now a saint in heaven, used to make me kneel by her side, and then, taking my little hands between hers, taught me to say, 'Our Father, who art in heaven.'"

— As the ten commandments are the sum of all duty, or what is to be done, so this prayer is a sum of all things to be desired.

The Invocation. When the electric wires linked the New with the Old World the distances were annihilated, the thousand leagues of sea were, as if they were not; and when Jesus threw across between earth and heaven that word "Father," the wide distances vanished.

— The sense of "Father" here, is far deeper than that in which the word was used, by the heathens of God as our Creator; far deeper than that in which the Jews use it of Jehovah as the Covenant God of their race. Those privileges of natural and Covenant relation have been made fruitless by our sins. The word "Father" here is a witness and appeal to the Incarnation. It means the Fatherhood which we through faith may claim as brethren of God's only begotten Son. It means the Fatherhood, not only by generations, but by regenerations; not of birth, but of the new birth.

— It was said of the Emperor Augustus that they who dared to speak to him rashly, failed to appreciate his greatness, but that they who, out of fear, dared not speak to him at all, knew not how good he was.—So it is with God. He wishes us to be reverent; we must address him as "our Father, who art in heaven;" but we are not to be abject. We are but dust and ashes; yet he suffers,—nay, urges us—to come to him. As unworthy sons—as prodigals—yes! but still as sons. He invites us to call him Father.

— "I never fear," once said a little child, "when father is with me."

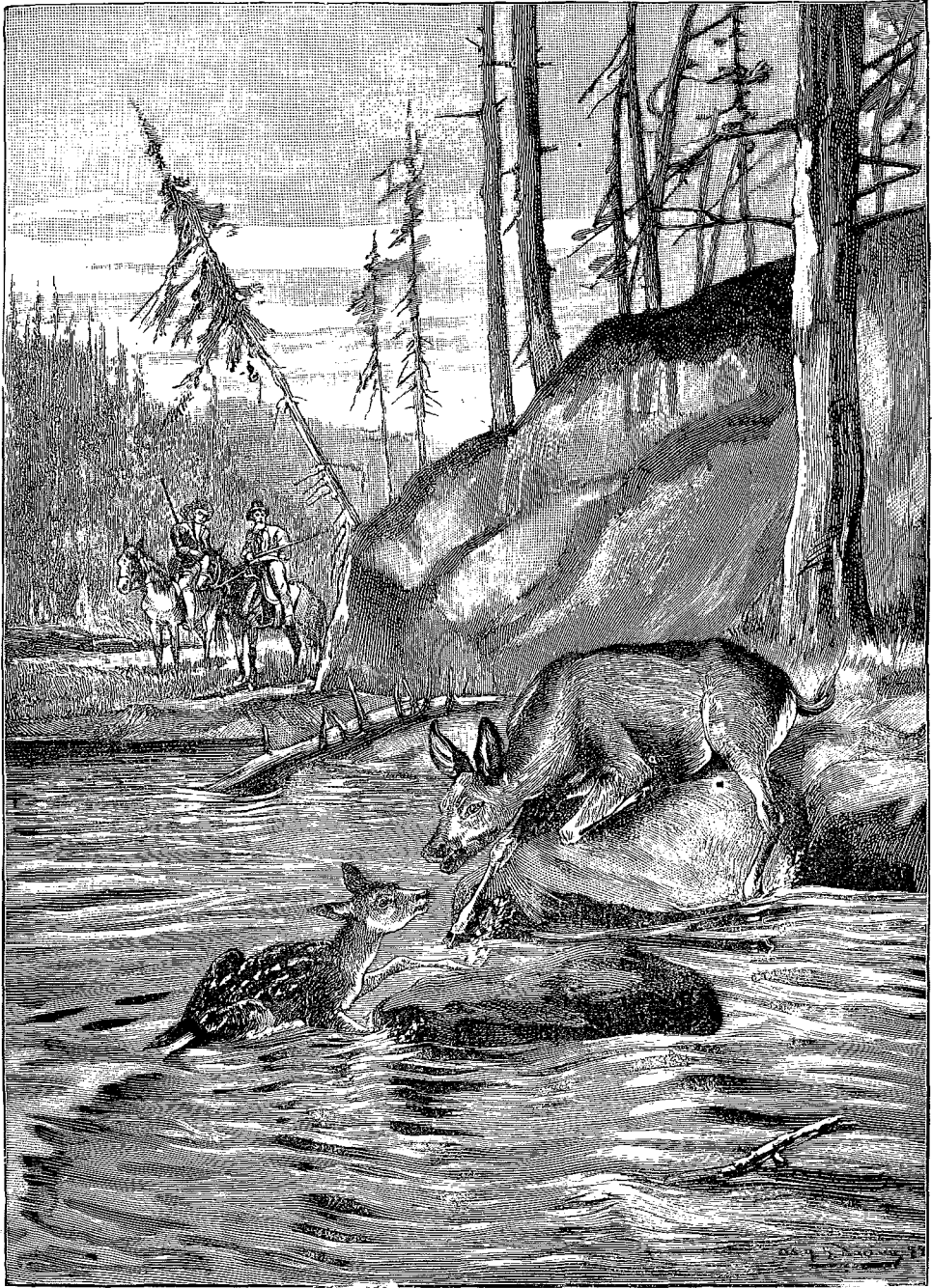
— The early Christian did not allow any one to use this prayer till they were baptized.

— We are told to say "Our Father." Our closet must be large enough for all the Church to enter with us.

Bedstemor og hendes papegøje.

Et dyrs moderfjærlighed.

Den gamle raringen.

(Fortættelse.)

Med disse ord lagde han barnet paa halmmadrassen, hvis ene ende han lagde dobbelt for at erstatte mangelen af hovedpude. Derpaa trak han af sig sin lange frak, som han lagde over den lille. Selv hyllede han sig ind i et uldteppe og lagde sig ned paa gulbet ved skorstenen. Ella rørte sig ikke; træt og medtaget, som hun var, lukkede hun øinene og var allerede efter nogle øjeblikkes forløb sovnet.

5. kapitel.

Den følgende dag i tagkammeret.

Da Karlét vaagnede den næste morgen, var det saavidt begyndt at lysne. Forundret over det ubante, haarde leie reiste han sig og saa sig søndruffen omkring. Da sit han øie paa Ella og erindrede nu straks den foregaaende aftens tildragelser.

„Staffars lam! Hvor træt hun var igaar aften“, sagde han. „Men hvor stiv jeg er! Det værter jo i hele kroppen paa mig. Jeg mexter, at jeg nok ikke er vant til at sove paa bare gulbet. Men den lille lader til at sove desto bedre. Naar hun vaagner, er hun vel sulten. Hvad slags mad pleier saadanne smaa at faa? Det er vist melk. Har jeg ikke seet saa mange smaa sidde med sin melketop, naar jeg har solgt møller? Og saa min lille maa faa melk.“

En stund senere tog han sin krukke, satte en lue paa hovedet og gik sagte ud.

Forundret saa folk efter ham paa gaden. „Nei, hvad er paasærdede med gamle Karlét? Gaar han ikke der uden frak paa? Hvad skal det betyde?“

Dette var et ubant syn for dem. Saa længe de kunde erindre, havde de aldrig seet Karlét uden med den lange frak paa, og derfor var dette rent ubegribeligt for dem. Mindst af alt anede nogen af dem, at hans frække tjente som teppe for en liden sovende pige.

Netop havde Karlét forladt værelset, før Ella vaagnede. Hun aabnede flere gange øinene, men lukkede dem atter igjen. Tilslut reiste hun sig op paa sit leie og saa sig forundret om. Forgyæves søgte hun at

finde ud, hvor hun var; den foregaaende aftens begivenheder var fuldstændig udslettede af hendes erindring, og da hun saa sig om i dette kolde, stidne kammer, tvilede hun ikke et øjeblik paa, at hun befandt sig i et fængsel.

Halmmadrassen, det gamle bord, den simple træstube, der skulde tjene som stol, vandtanden i krogen — alt syntes hende at passe for et fængsel, og ængstelig lod hun øiet svæve langs væggen, om hun ikke skulde kunde opdage en lænke nogensteds. Men til hendes beroligelse var ingen saadan at se. Hun reiste sig, gik hen til døren og vilde aabne den; men nei — den gamle havde stængt den, fjærend han gik ud.

„Jeg er fanget“, udbrød hun forkrækket og sturtede hen til vinduet. Men heller ikke dette kunde hun faa op, hun var for liden. Hun fløb imidlertid op for ialfald at kunne kaste et blik gennem de stidne ruder for muligens paa den maade at kunne faa vide, hvor hun var. „Hvor høit jeg er“, sagde hun bedrøvet, da hun ikke kunde se andet end en række tage. „Det er jo umuligt at komme bort herfra, og dog maa jeg forsøge det, hvis jeg ikke atter skal komme i de onde kunstners magt.“

Mens Ella hengav sig til disse sørgmodige betragtninger, var solen kommen saa høit paa himmelen, at den sendte sine stråler ind i det lille kammer, og om dette der ved netop ikke blev smukkere, saa kastede den ialfald sit lys paa en hel række spindelbæver langs væggene og tilslut hen paa den lille mølle, der siden den foregaaende dag var bleven liggende henne ved skorstenen. Ella betænkte sig lidt, men gik tilslut hen og tog den op; hendes øine begyndte at lyse, mens hun betragtede det smukke legetøj. Hun havde aldrig seet noget lignende; hendes mor havde haft nok med at skaffe sit barn mad og havde ikke kunnet tænke paa at købe nogen leger til hende. Ella vilde netop til at blæse for at sætte de lette papirvinger i bevægelse; men da hørte hun idetsamme stridt udenfor i trappen. Baany følte hun sig greben af en usigelig angst. Hun saa døren aabnes og gamle Karlét træde ind; hun tvilede ikke et øjeblik paa, at han havde kunstnerne med sig. Hun preskede hænderne for øinene og udstødte et fortvilelsens skrig, idet hun flygtede hen i den fjerneste krog af værelset.

6. kapitel

Bensfaber begynder.

Hadde Ella betragtet den snilde, gamle Karlét, da han traadte ind, vilde hun ikke være blevet saa bange. I sin tynde dragt skjæl han lidt af kulde, men hans ansigt straalende af glæde ved tanken paa, hvor godt den varme melk skulde smage den lille pige. Han satte melketrukken paa bordet og tog noget brød ud af en skuf.

„Kom nu, min lille, bange spurv! Du behøver ikke at være bange. Du ved vel, at gamle Karlét ikke pleier at spise menne-skebørn. Har du sovet godt? Vil du ikke have noget at spise nu? Mor Gynter har kogt melken for mig, mens jeg ventede. Kom nu og spis, min kjære lille pige.“

Forundret hørte Ella paa hans venlige ord. Hun følte sig mere og mere beroliget og vovede tilslut at tage hænderne fra øinene og se sig om. Men ulhykeligtvis havde Karlét netop taget en stor kniv for at skjære op brødet, og synet deraf bragte Ella til at udstøde et forfærdelsens krig; hun troede, at hendes sidste time var kommen, og skjæl-vende kastede hun sig for den gamles fødder.

„O, vær saa snild ikke at gjøre mig noget ondt; jeg har jo aldrig fornærmet Dem.“

Nært betragtede Karlét det staffars barn. Han forstod ikke, hvad den lille mente med sine ord; han saa kun, at hun var ræd for ham, og dette bedrøvede ham; thi han pleiede altid at hilses med jubel af barneskloften.

„Noget ondt!“ gjentog han forundret. „Hvad mener du dermed? Du tænker for-mødentlig paa de mænd, som du var sam-men med igaarastes, og tror at jeg ligner dem. Jeg er jo gamle Karlét, som sælger smaa papirmøller, og alle børn er glade, naar de ser mig. Jeg fandt dig liggende paa gaden igaarastes; du laa halvdød uden-for huset, og saa bar jeg dig ind. Dog du ved vel ikke noget om det altsammen. Men nu maa du ikke længere være ræd for mig, min lille ven.“

„Er de andre ikke udenfor døren?“ spurgte Ella.

„Hvilke andre? Hvem er det, du mener?“

„Skarp og Spring og —“

„Na, kunstmøller! Nu forstaar jeg. Nei min kjære pige du kan være tryg. Jeg fjender dem ikke engang. Da jeg igaarastes

sad i vertshuset, saa jeg blot, at de brede skyndte sig affled for at lede efter dig. Men vær ikke bange; her skal de ikke finde dig; vær derfor ikke bange, men kom og spis melken. Op med munden, saa skal jeg give dig.“

Karlét havde imidlertid fkaaret brødet i smaa stykker og lagt dem i bollen og heldt melk over, og snart spiste den lille begjærlig, hvad den gamle gav hende. Ella var sulten, og Karlét frydede sig ved at se, hvor godt det smagte hende. Og tilslut var bollen tom.

„Nei, hvor sulten mit lille lam har været!“ sagde han, idet han kjærlig strøg sin store haand henad barnets haar. „Nu maa du være snild og ikke blive bange, om jeg lader dig blive alene et øeblik. Ikke sandt? Jeg kan gaa endnu engang ned til mor Gynter og spørge, om hun ogsaa har lidt kogt melk at lade mig faa.“

„Kanste jeg har spist op din frokost?“ spurgte Ella forstrækket.

„Nei“, sagde Karlét leende. „Naar du har spist den, saa er den din. Men jeg maa ogsaa faa lidt til mig.“

Barnets øine fyldtes med taarer. Hun greb Karléts haand, førte den til sine læber og sagde i en søm tone:

„Jeg er saa glad i dig.“

„Ja, var det ikke det, jeg vidste. Du vilde ikke længe komme til at være bange for mig. Men hvorfor er du nu saa pludselig bleven glad i mig?“

„Fordi du har givet mig din egen frokost. Det har endnu aldrig nogen gjort, ikke engang min mama. Hun lod mig ikke sulte; men jeg maatte aldrig tage en bid mere, end hun gav mig.“

„Staffars barn! Din mama var sand-synligvis ikke rig.“

„Og du? Er du rig? Eller er ogsaa du fattig?“

Karlét saa overrasket paa barnet. Hun havde ganske trofskyldigt spurgt, og dog blev han forvirret derover; thi han havde ikke selv tænkt over, om han var rig eller fattig. Tilslut svarte han leende, idet han tog sin frakke paa:

„Ja, det er noget, som jeg ikke egentlig selv ved. Jeg er ikke rig; thi jeg eier ikke mange penge; men jeg er heller ikke fattig; thi jeg mangler intet.“ (Fortættets.)

Jesus taler.

(Med billede.)

Jesus taler — frelsens ord lyder fra hans læber. Og han vil saa inderlig gjerne, at folket skal aabne sine hjerter for det herlige budskab, han bringer dem.

Vi ved, at saa mange, saa sørgelig mange ikke vilde tage mod hans salige evangelium. Endnu taler den samme Jesus til os gennem sit ord.

Dybe, stille, sterke, milde
Guddomsord fra himmelhavn
Raabe, kalde hjerter alle
Til den gode hyrdes favn,
Bidne om, hvad os er givet:
Jesus er vor vei til livet.

Og du er en, som han taler til. Han vil saa gjerne, at du skal aabne dit hjerte for hans frelses ord.

Sig mig: aabner du som et fromt barn dit hjerte for hans kjærlige tale?

Et dyrs moderkjærlighed.

(Med billede.)

Man hører ikke saa sjelden fortælle rørende eksempler paa dyrs opofrende kjærlighed mod sine unger. Saaledes er det hændt, at katte heler har villet brænde inde end forlade sine unger i det brændende hus. Og endnu oftere ved man, at hunde har sat livet til under forsøget paa at beskytte sine smaa fra en eller anden stor fare.

Den samme moderkjærlighed, som vi finder hos vore husdyr, er heller ikke ukjendt blandt de vilde dyr. Vi har blandt andet læst om en isbjørn, der usforfærdet stillede sig mellem jægrene og sine unger for at beskytte de sidstnævnte for de dræbende kugler; den fik kugle efter kugle i kroppen, men svigtede ikke de kjære smaa, saalænge den kunde holde sig paa benene, og da den hjælpeløs faldt overende, anvendte den sine sid-

ste kræfter til at fjærtægne sine unger, for hvis skyld den havde ofret sit liv. Fremdeles har vi læst om en stork, der havde sit rede paa taget af et hus, som kom i brand; den foretrak at omkomme i flammerne fremfor at forlade sine hjælpeløse unger i farens stund; og dog vilde et par vingeslag have været tilstrækkelig til at bringe den udenfor enhver fare.

Og paa vort ene billede idag ser vi ogsaa en mor, der ikke betænker sig for at dræbes under forsøget paa at frelse sin unge. Det var i Kalifornien i Amerika, at man var vidne til dette smukke træk af dyrelivet. Et daadyr stod sammen med sin unge og drak af en flod, da to ryttere nærmede sig; dyrene tog straks flugten; men ungen var saa uheldig at glide ud i den dybe flod og blev revet med af den sterke strøm. Men da tænkte ikke daadyret længere paa sig selv; istedetfor at flygte sprang det ned langs flodbredden, kom foran ungen og sprang ud paa endel stene, som længere nede stak noget ud i floden. Straks efter kom ungen drivende mod den lille fremstaaende odde, og det lykkedes virkelig moderen at faa hjulpet den iland. Ungen var da saa udmattet, at den ikke kunde staa paa benene; men skjønt de to ryttere ikke var langt væk, blev daadyret staaende og slukke og paa enhver mulig maade vise det lille dyr sin kjærlighed. De to mænd var ikke istand til at styde; den lille scene havde rørt deres hjerte, og snart kunde moder og unge ufsadte flygte ind i skoven.

Opl. paa geogr. gaade i nr. 14.

- Altona 1. Amerika
2. Liverpool
3. Trieste
4. Porto
5. Main
6. Argentina.

Billedgaade.

A

L

